

Śpiewnik Kołod

Polskie kolędy mają unikatową wartość i teologiczną, i artystyczną. Melodie im dedykowane towarzyszą w przeżywaniu Świąt Bożego Narodzenia. Niosą one treści przewyższające sam tekst i kształtują naszą wrażliwość na głos Boga i siebie nawzajem. Kolędowanie, czyli spotkania w rodzinnym gronie to kultura, co łączy nas przez jedność wiary, pokój dobrej woli i radość z obecności.

W śpiewniku, który trzymasz w dłoni, znajdziesz teksty popularnych kolęd wraz z akordami. Wszystkie opracowania z nutami (różne wersje i tonacje) są dostępne na naszej stronie internetowej (spiewnik-koled.pl), kanale YouTube oraz profilu MuseScore, skąd można pobrać partytury i dostosować je do własnych potrzeb. To gotowe aranżacje do wspólnego grania i śpiewania. Mogą być one inspiracją dla nauczycieli, muzyków i muzykantów, grup instrumentalnych i wokalnych. Opracowania obejmują:

- zapis nutowy w trzech głosach wraz z akordami (zwykle rozszerzonymi),
- teksty kolęd z oznaczeniami akordów,
- krótkie komentarze z interpretacjami tekstu.

Teksty kolęd pochodzą z ogólnopolskiego Śpiewnika liturgicznego ks. Jana Siedleckiego. Zapewnia ich poprawność teologiczną oraz jednolitość istotną dla świętowania Bożego Narodzenia.

Projekt jest publicznie dostępny i stale rozwijany. Jeśli uznasz go za wartościowy, możesz wesprzeć jego rozwój poprzez dobrowolną wpłatę na stronie: buycoffee.to/spiewnik-koled.

Wesołego kolędowania!

Michał Miler
ks. Adam Kierszka

Anioł pasterzom mówił

1. Anioł pasterzom mówił: | C G | C G7 C |
„Chrystus się wam narodził | e a | G D G |
w Betlejem, | C F |
nie bardzo sławnym mieście, | C d | a G |
narodził się w ubóstwie | C d | a G |
Pan wszego stworzenia”. | e a | C G C |

2. Chcąc się dowiedzieć tego
poselstwa wesołego,
bieżeli
do Betlejem skwapliwie,
znaleźli Dziecię w żłobie,
Maryję z Józefem.

3. Taki Pan chwały wielkiej
unizył się Wysoki;
pałacu
kosztownego żadnego
nie miał zbudowanego,
Pan wszego stworzenia!

4. O, dziwne narodzenie,
nigdy nie wysłowione:
poczęła
Panna Syna w czystości,
porodziła w całości
panieństwa swojego.

5. Już się ono spełniło,
co pod figurą było:
Arona
ródźka ona zielona
stała się nam kwitnąca
i owoc rodząca.

6. Słuchajcież Boga Ojca,
jako wam Go zaleca:
ten Ci jest
Syn najmilszy, jedyny,
w raju wam obiecany,
Tego wy słuchajcie.

7. Bogu bądź cześć i chwała,
która by nie ustała,
jak Ojcu,
tak i Jego Synowi
i Świętemu Duchowi,
w Trójcy jedynemu

O Bożym Narodzeniu dowiadujemy się wraz z pasterzami od anioła. Wysłannik nawiązuje do proroctwa Micheasza: Chrystus, jako potomek Dawida urodzi się w małym Betlejem [Mi 5, 1]. Ewangelia mateuszowa ze względu na ten fakt komentuje zapowiedź – to, co było najmniejsze w ocenie ludzi stało się wyjątkowe, bo wybrane przez Boga. To prowadzi nas do wiary w realizację Bożych obietnic. Słowa Chrystusa=Realizatora niczym ziarna wydają się mikre, ale to właśnie one są potencją naszego wewnętrznego rozwoju i duchowej przemiany. Chwałą Pana na ziemi jest każdy święty, a Sprawcą uświęcenia – Pan Wszego stworzenia.

Bóg się rodzi

1. Bóg się rodzi, moc truchleje, | C | F |
Pan niebiosów obnażony! | C | C G |
Ogień krzepnie, blask ciemnieje, | C | F |
ma granice nieskończony! | C | C G7 |
Wzgardzony, okryty chwałą! | d | a7 |
Śmiertelny, Król nad wiekami! | d | a7 |
A Słowo Ciałem się stało | d | A7 |
i mieszkało między nami. | d | G7 C |

2. Cóż masz, niebo, nad ziemiany?
Bóg porzucił szczęście twoje.
Wszedł między lud ukochany,
dzieląc z nim trudy i znoje.
Niemąło cierpiał, niemąło,
żeśmy byli winni sami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

3. W nędznej szopie urodzony,
żłób Mu za kolebkę dano.
Cóż jest, czym był otoczony?
Bydło, pasterze i siano.
Ubodzy! Was to spotkało,
witać Go przed bogaczami.
A Słowo Ciałem się stało i mieszkało
między nami.

4. Potem i króle widziani
cisną się między prostotą,
niosąc dary Panu w dani
mirrę, kadzidło i złoto.
Bóstwo to razem zmieszało
z wieśniaczymi ofiarami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

5. Podnieś rękę, Boże Dziecię,
błogosław ojczyznę miłą!
W dobrych radach, w dobrym bycie
wspieraj jej siłę swą siłą,
dom nasz i majętność całą
i wszystkie wioski z miastami.
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nam

Pieśń autorstwa Franciszka Karpińskiego czerpie z biblijnego arcydzieła – prologu janowego. Wcielenie jest “oczkiem w głowie chrześcijaństwa”, gdyż jedyny raz dzieje się jakościowa zmiana w Trójcy – Syn Boży staje się człowiekiem. Wobec takiego Objawienia Objawień, jakim okazuje się bezbronny chłopczyk, ogień krzepnie, a blask ciemnieje. Na wskroś w ludzki sposób dane nam jest to, co boskie. Wiara bez stawiania Bogu warunków jest najlepszą odpowiedzią na tę Łaskę. A Boże Dziecię w goście uniesionej dłoni błogosławi nam i naszej Ojczyźnie.

Bracia patrzcie jeno

1. Bracia, patrzcie jeno,
jak niebo goreje!
Znać, że coś dziwnego
w Betlejem się dzieje.
Rzućmy budy, warty stada,
niechaj nimi Pan Bóg włada,
a my do Betlejem. a my do Betlejem,
do Betlejem.

G	G			
e	G			
G	G			
e	G			
D e	D A			
D e	D A			
G D	G D	e	G	G
e D	G			

2. Patrzcie, jak tam gwiazda
światłem swoim miga,
pewnie do uczczenia
Pana swego ściga.
Krokiem śmiałym i wesołym
śpieszmy i uderzmy czołem
przed Panem w Betlejem.

4. Jak prorok powiedział:
„Panna zrodzi Syna”,
dla ludu całego
szczęśliwa nowina.
Nam zaś radość w tej tu chwili,
gdyśmy Pana zobaczyli
w szopie przy Betlejem.

3. Wszakże powiedziałem,
że cuda ujrzymy:
Dziecię, Boga świata,
w żłobie zobaczymy.
Patrzcie, jak biednie okryte
w żłóbku Panię znakomite,
w szopie przy Betlejem.

5. Betlejem, miasteczko
w Judzie, sławne będzie,
pamiętnym się stanie
w tym kraju i wszędzie.
Ucieszmy się więc, ziomkowie,
Pana tegoż już uczniowie,
w szopie przy Betlejem.

6. Obchodząc pamiątkę
odwiedziny pasterzy,
każdy czciciel Boga,
co w Chrystusa wierzy,
niech się cieszy i raduje,
że Zbawcę swego znajduje
w szopie przy Betlejem.

Żywa i żwawa zapowiedź każdego żłóbka. Stajenka, szopa czy grota jest zawsze tą właściwą kiedy chrześcijanin na nowo odnajduje w niej swojego Zbawcę. Obchodzenie pamiątki [6.] jest echem eucharystycznego uobecnienia Śmierci i Zmartwychwstania, kiedy to, co wydarzyło się kiedyś staje się rzeczywistością “tu i teraz”. Podobnie jak list do Filipian, “Bracia, patrzcie jeno” ukazuje przyczynę takiej radości. Obok jedności i pokoju jest to trzeci dar, jaki otrzymujemy poprzez obecność Pana w naszej szopie(?), grocie(?)... w naszym Betlejem.

Cicha noc

1. Cicha noc, święta noc!	C C C C	G G G G
Pokój niesie ludziom wszem,	d E7 a C	a H7 e G
a u żłóbka Matka Święta	d F e a	a C h e
czuwa sama uśmiechnięta	d F e a	a C h e
nad Dzieciątka snem,	d G7 a e	a D7 e h
nad Dzieciątka snem.	C G7 C C	G D7 G G

2. Cicha noc, święta noc,
pastuszkowie od swych trzód
biegną wielce zadziwieni
za anielskich głosem pieni,
gdzie się spełnił cud,
gdzie się spełnił cud.

3. Cicha noc, święta noc,
narodzony Boży Syn,
Pan Wielkiego Majestatu
niesie dziś całemu światu
odkupienie win,
odkupienie win.

Najpopularniejsza i najpiękniejsza reminiscencja Bożego Narodzenia. Mariaż efemerycznej melodii i wybranych postaci zastygających przy uśmiechniętej Maryi. Jeden pokój, święta noc, powszechne odkupienie win i apostołscy pastuszkowie – cztery znamiona Chrystusowego Kościoła, z wdziękiem wplecione w słowa ponadnarodowej, jezusowej kołysanki.

Do szopy, hej, pasterze

1. Do szopy, hej, pasterze,	F C	G D
do szopy, bo tam cud.	C7 F	D7 G
Syn Boży w żłobie leży,	F C	G D
by zbawić ludzki ród.	C7 F	D7 G

Ref.: Śpiewajcie, aniołowie,	F C	G D
pasterze grajcie Mu,	g F C	a G D
klaniajcie się królowie,	F C	G D
nie budźcie Go ze snu.	C7 F	D7 G

2. Padnijmy na kolana,
to Dziecię to nasz Bóg.
Witajmy swego Pana,
wdzięczności złożmy dług.

3. O Boże niepojęty,
kto pojmie miłość Twą?
Na sianie wśród bydłą
masz tron i służbę swą.

4. On Ojcu równy w Bóstwie
opuszcza niebo swe,
a rodzi się w ubóstwie
i cierpi wszystko złe.

Pasterska kolęda i w formie, i w treści – krótkiej, zwięzłej i tematycznej:

1. Hasło
2. Odzew
3. Topos
4. Etos

Dzisiaj w Betlejem

1. Dzisiaj w Betlejem, dzisiaj w Betlejem	F F	D D
wesoła nowina,	F C	D A
że Panna czysta, że Panna czysta	F F	D D
porodziła Syna.	F C	D A

Ref.: Chrystus się rodzi, nas oswobodzi,	C F	A D
anieli grają, króle witają,	C F	A D
pasterze śpiewają, bydłota kłękają,	F F	D D
cuda, cuda ogłaszają.	F D7 B F C F	D H7 G D A D

2. Maryja Panna, Maryja Panna
Dzieciątko piastuje
i Józef Święty, i Józef Święty
Ono pielęgnuje.

5. Pójdźmy też i my, pójdźmy też i my
przywitać Jezusa,
Króla nad króle, Króla nad króle
uwielbić Chrystusa.

3. Choć w stajeneczce
choć w stajeneczce
Panna Syna rodzi,
przecież On wkrótce,
przecież On wkrótce
ludzi oswobodzi.

6. Bądźże pochwalon,
bądźże pochwalon
dziś, nasz wieczny Panie,
któryś złożony,
któryś złożony
na zielonym sianie.

4. I Trzej Królowie, i Trzej Królowie
od wschodu przybyli
i dary Panu, i dary Panu
kosztowne złożyli.

7. Bądź pozdrowiony, bądź pozdrowiony,
Boże nieskończony,
sławimy Ciebie, sławimy Ciebie,
Boże niezmierzony.

Tekst i melodia do dzisiaj sprawia wrażenie fanfarów na cześć Króla. Ta bożonarodzeniowa “intrada” łączy radosną tajemnicę narodzenia Syna z chwalebnym odniesieniem tych, którzy uznali Go za Pana swojej rzeczywistości. Na mocy tej szczerzej deklaracji Chrystus staje się oswobodzicielem naszego ducha, który nieodwołalnie budzi się do “nowego życia”. Dlatego nazywamy to od 2000 lat Ewangelią, czyli radosną, wesołą i celującą nas w Niebo nowiną.

Gdy się Chrystus rodzi

1. Gdy się Chrystus rodzi i na świat przychodzi, | **C F** | **d C** | **A d** | **G C** |
ciemna noc w jasności promienistej brodzi. | **C F** | **d C** | **A d** | **G C** |
Aniołowie się radują, pod niebiosy wyśpiewują: | **G** | **C** | **G** | **C** |

Ref.: „Gloria, gloria, gloria | **C** | **F** | **G** |
in excelsis Deo!” | **C d** | **C G** | **C** |

2. Mówią do pasterzy, którzy trzód swych strzegli,
aby do Betlejem czym prędzej pobiegli,
bo się narodził Zbawiciel, wszego świata Odkupiciel.

3. „O niebieskie Duchy i posłowie nieba,
powiedzcież wyraźniej, co nam czynić trzeba;
bo my nic nie pojmujemy, ledwo od strachu żyjemy”.

4. „Idźcież do Betlejem, gdzie Dziecię zrodzone,
w pieluszki powite, w żłobie położone;
oddajcie Mu pokłon boski, On osłodzi wasze troski”.

5. A gdy pastuszkowie wszystko zrozumieli,
zaraz do Betlejem śpieszno pobieżeli
i zupełnie tak zastali, jak anieli im zeznali.

6. A stanąwszy w miejscu pełni zadumienia,
iż się Bóg tak zniżył do swego stworzenia,
padli przed Nim na kolana i uczcili swego Pana.

7. Wreszcie kiedy pokłon Panu już oddali,
z wielką wesołością do swych trzód wracali,
że się stali być godnymi Boga widzieć na tej ziemi.

„Gloria in excelsis Deo” to łacińskie tłumaczenie anielskiego śpiewu zapisanego przez św. Łukasza. Wraz z pasterzami przyjmujemy Pana, który zstąpił, a śpiewając wraz z chórami anielskimi wstępujemy ku wysokościom Niebios. Taką wzajemność zstępowania łaski i wstępowania wiary ukazuje m.in. modlitwa Anioł Pański. Teologia w terminach: katabatyczny i anabatyczny ujawnia dynamikę chrześcijańskiej modlitwy i działania, które ma stać się “oddechem (wdechem i wydechem) życia.”

Gdy śliczna Panna

1. Gdy śliczna Panna	C C F F	A A D D
Syna kołysała,	g b C F	e g A D
z wielkim weselem	C C F F	A A D D
tak Jemu śpiewała:	g b C F	e g A D
li-li li-li laj,	F d g g	D h e e
moje Dzieciąteczko,	C C B F	A A G D
li-li li-li laj,	F d B b	D h G g
śliczne Paniąteczko.	d b C F	h g A D

2. Wszystko stworzenie śpiewaj Panu swemu,
pomóż radości wielkiej sercu memu:
li-li, li-li laj, wielki Królewiczu,
li-li, li-li laj, Niebieski Dziedzicu.

3. Sypcie się z nieba, liczni aniołowie,
śpiewajcie Panu, niebiescy duchowie:
li-li, li-li laj, mój wonny Kwiateczku,
li-li, li-li laj, w ubogim żłóbeczku.

4. Nic mi nie mówisz, o kochanie moje!
Przecież pojmuję w sercu słowa Twoje;
li-li, li-li laj, o Boże Wcielony,
li-li, li-li laj, nigdy niezmierzony!

Pastorałka zwraca naszą uwagę nie tyle na wzniosłość treści, ile wyjątkowość ludzkiego doświadczenia. Ludyczne kołysanie i lilanie niemowlęciu jest wyrazem matczynej miłości i zachwytu. Śliczna Panna nie tyle domaga się rozważania, ile zachęca do podążania.

Jezus Malusieńki

1. Jezus malusieńki leży wśród stajenki, | a | e | a | e |
płacze z zimna, nie dała Mu Matula sukienki. ||: d | C | F | G C :||

2. Bo uboga była, rąbek z głowy zdjęła,
w który Dziecię uwinąwszy, siankiem Je okryła.

3. Nie ma kolebeczki, ani poduszeczki,
we żłobie Mu położyła siana pod główeczkę.

4. Matusia truchleje, serdeczne lzy leje:
„O mój Synu! Wola Twoja, nie moja się dzieje”.

5. Pokłon oddawajmy, Bogiem Je wyznajmy,
to Dzieciątko ubożuchne ludziom ogłaszajmy.

6. Niech Je wszyscy znają, serdecznie kochają,
za tak wielkie poniżenie chwałę Mu oddają.

Jezus ubogaca nas swoim ubóstwem. Pastoralka na swój obrazowy i adoracyjny sposób objawia nam tę kluczową zasadę naszego uświęcenia. Warto pamiętać, że owa kenoza tyczy się przede wszystkim tego, czego nie jesteśmy w stanie sobie, jako skończone stworzenie, wyobrazić. Mimo skąpych środków w stajence malusieńki Jezus ma wszystko – kochającą aż po Zesłanie Ducha Świętego mamę – ikonę Kościoła.

Lulajże Jezuniu

1. Lulajże, Jezuniu, moja perełko, | C | d | G | C |
lulaj ulubione me pieścidelko. | A | d | G | C |

Ref.: Lulajże Jezuniu, lulajże, lulaj! | C | a | G | C |
A Ty Go, Matulu, w płaczu utulaj. | A | d | G | C |

2. Zamknijże znużone płaczem powieczki,
utulże zemdlone łkaniem usteczki.

3. Lulajże, piękniuchny nasz aniołeczku,
lulajże, wdzięczniuchny świata Kwiateczku.

4. Lulajże, Różyczko najozdobniejsza,
lulajże, Liliżko najprzyjemniejsza.

5. Lulajże, przyjemna oczom Gwiazdeczko,
lulaj, najśliczniejsze świata Słoneczko.

6. My z Tobą tam w niebie spocząć pragniemy,
Ciebie tu na ziemi kochać będziemy.

Melodyjne maryjne kołysanie to litania jej serca.

Mizerna cicha

Wersja A (molowa)

1. Mizerna cicha, stajenka licha,	d C B a	e D C h
pełna niebieskiej chwały;	B g A A	C a H H
oto leżący, przed nami śpiący	d C B a	e D C h
w promieniach Jezus mały.	B g d d	C a e e

Wersja B (durowa)

2. Nad Nim anieli w locie stanęli	F F	D D
i pochyleni klęczą,	C C F	A A D
z włosy złotymi, skrzydły białymi,	: B g F d	: G e D h
pod malowaną tęczę.	C F :	A D :

3. Wielkie zdziwienie:
wszelkie stworzenie,
cały świat orzeźwiony;
Mądrość Mądrości,
Światłość Światłości,
Bóg-Człowiek tu wcielony!

5. Długo czekali,
długo wzdychali,
aż niebo rozgorzało;
piekło zawarte,
niebo otwarte,
Słowo się Ciałem stało.

4. I oto, mnodzy
ludzie ubodzy
radzi oglądać Pana.
Pełni natchnienia,
pewni zbawienia,
upadli na kolana.

6. Hej, ludzie prości,
Bóg z nami gości,
skończony czas niedoli!
On daje siebie,
chwała na niebie,
mir ludziom dobrej woli.

Wcielenie to moment, w którym Syn Boży stał się człowiekiem. Boże Narodzenie – pierwsze publiczne objawienie Wcielenia. Pieśń niczym ikona jest obrazem pisanym słowem, który poprzez znaki widzialne prowadzi nas ku głębi znaczenia. Dość mizerna ilość słów jest dowodem kunsztu twórcy, gdyż zawiera w sobie tyle z tajemnicy wiary, ile nie pomieściły niejedne opasłe dzieła teologiczne.

O gwiazdo betlejska

1. O Gwiazdo Betlejska,	F C F D7	D A D H7
zaświeć na niebie mym!	g C F	e A D
Tak szukam cię wśród nocy,	F C F D7	D A D H7
tęsknię za światłem twym.	g C F	e A D
Zaprowadź do stajenki,	d B A	h G Fis
leży tam Boży Syn,	d B A	h G Fis
Bóg Człowiek z Panny Świętej,	g C F D7	e A D H7
dany na okup win.	g C F	e A D

2. O nie masz Go już w szopce,
nie masz Go w żłóbku tam!
Więc gdzie pójdziemy Chryste?
Gdzie się ukryłeś nam?
 Pójdziemy przed ołtarze
 wzniecić miłości żar
 i hołd Ci niski oddać:
 to jest nasz wszystkim dar.

3. Ja nie wiem, o mój Panie,
któryś miał w żłobie tron,
czy dusza moja biedna
milsza Ci jest, niż on.
 Ulituj się nade mną,
 błagać Cię kornie śmiem,
 gdyś stajnią nie pogardził,
 nie gardź i sercem mym.

Tytułowa gwiazda stała się znakiem realizacji przez Boga Jego planu zbawienia każdego człowieka i całej ludzkości. W ikonografii bardzo często jest przedstawiana w formie pentagramu jako zapowiedź Pięciu Ran Chrystusa. Zbawienne dla nas skutki śmierci Chrystusa otrzymujemy indywidualnie sakramencie najważniejszym – chrzcie i wspólnotowo, w najgodniejszym – Eucharystii. Serce, czyli moja tożsamość i dusza, czyli *psyche* zaczyna jaśnieć już nie na niebie, ale Niebem.

Pójdźmy wszyscy do stajenki

1. Pójdźmy wszyscy do stajenki, do Jezusa i Panienki! | G | G | G | G |
Powitajmy Maleńkiego i Maryję Matkę Jego. | a D | G e | D A | G E7 |
Powitajmy Maleńkiego i Maryję Matkę Jego. | a D | G e | D A | C G |

2. Witaj, Jezu ukochany, od patriarchów czekany,
od proroków ogłoszony, od narodów upragniony.

3. Witaj, Dzieciąteczko w żłobie, wyznajemy Boga w Tobie.
Coś się narodził tej nocy, byś nas wyrwał z czarta mocy.

4. Witaj, Jezu nam zjawiony; witaj, dwakroć narodzony,
raz z Ojca przed wieków wiekiem, a teraz z Matki człowiekiem.

5. Któż to słyszał takie dziwy? Tyś człowiek i Bóg prawdziwy,
Ty łączysz w Boskiej Osobie dwie natury różne sobie.

6. O szczęśliwi pastuszkowie, któż radość waszą wypowie!
Czego ojcowie żądali, wyście pierwsi oglądali.

7. O Jezu, nasze kochanie, czemu nad niebios mieszkanie
przekładasz nędzę, ubóstwo i wyniszczasz swoje Bóstwo?

8. Miłości to Twojej dzieło z miłości początek wzięło.
Byś nas zrównał z aniołami, poniżasz się między nami.

9. Spraw to, Jezu, Boskie Dziecię, niech Cię kochamy nad życie;
niech miłością odwziewamy Miłość, której doznawamy.

10. Święta Panno, Twa przyczyna niech nam wyjedna u Syna,
by to Jego narodzenie zapewniło nam zbawienie.

Ta kolęda w lekkiej formie prezentuje zasadnicze tezy chrystologii: preegzystencję, hipostazę oraz kenozę Syna Bożego. Niczym *Lectio Divina* prowadzi nas od właściwego odczytania istoty stajenki ku odczuwalnej obecności chrześcijan we współczesnym świecie (Królestwo Boże). Przywitany w stajence Jezus jest powodem rozważań na temat jego natury i jakości naszej obecności przy nim. Ostatnie dwie zwrotki to modlitwy, które są wynikiem bożonarodzeniowej medytacji Kościoła.

Przybieżeli do Betlejem

1. Przybieżeli do Betlejem pasterze,
grając skocznie Dzieciąteczku na lirze.

| C | G | C D | G |
| C | G | C D | G |

Ref.: Chwała na wysokości, chwała na wysokości,
a pokój na ziemi!

| C | A | d | G |
| C F | G | C G C |

2. Oddawali swe ukłony w pokorze
Tobie z serca ochotnego, o Boże!

3. Anioł Pański sam ogłosił te dziwy,
których oni nie słyszeli, jak żywi.

4. I anieli gromadami pilnują,
Panna czysta wraz z Józefem piastują.

5. Poznali Go Mesyjaszem być prawym,
narodzonym dzisiaj Panem łaskawym.

6. My Go także Bogiem, Zbawcą już znamy
i z całego serca wszyscy kochamy.

Betlejemski obraz tej dynamicznej kolędy kończy się uznaniem Dzieciąteczka jako swojego Boga, a więc Zbawcy i miłowanie go na miarę naszych aktualnych zdolności i możliwości. Taką decyzję wiary najlepiej uogólnia list do Rzymian – jeżeli zadeklarujesz prymat Jezusa dla siebie przyjmując, że jest żyjący jako Zmartwychwstały, to osiągniesz to zbawienie, które dotyczy twojego życia wiecznego. Bo szczerze przyjęta taka wiara prowadzi do twojego usprawiedliwienia wobec Boga, a jej zadeklarowanie – do takiego zbawienia.

Tryumfy króla niebieskiego

1. Tryumfy Króla Niebieskiego	F d C F	G e D G
zstąpiły z nieba wysokiego.	F d C F	G e D G
Pobudziły pasterzów,	C d C	D e D
dobytku swego stróżów,	C d C	D e D
śpiewaniem,	C F	D G
śpiewaniem,	C F	D G
śpiewaniem.	g C F	a D G

2. Chwała bądź Bogu w wysokości,
a ludziom pokój na niskości.
Narodził się Zbawiciel,
dusz ludzkich Odkupiciel
na ziemi, na ziemi, na ziemi.

3. Zrodziła Maryja Dziewica,
wiecznego Boga bez rodzica,
by nas z piekła wybawił,
a w niebieskich postawił
pałacach, pałacach, pałacach.

4. Pasterze w podziwieniu stają,
tryumfu przyczynę badają,
co się nowego dzieje,
że tak światłość jaśnieje,
nie wiedząc, nie wiedząc, nie wiedząc.

5. Że to Bóg, gdy się dowiedzieli,
swej trzody w polu odbieźeli,
śpiesząc na przywitanie
do betlejemskiej stajni
Dzieciątka, Dzieciątka, Dzieciątka.

6. Niebieskim światłem oświeceni,
pokornie przed Nim uniżeni,
Bogiem Go być prawdziwym
z serca afektem żywym
wyznają, wyznają, wyznają.

7. I które mieli z sobą dary
Dzieciątka dają na ofiary:
„Przyjmij, o Narodzony,
nas i dar przyniesiony
z ochotą, z ochotą, z ochotą”.

8. A potem Maryi cześć dają,
za Matkę Boską Ją uznają.
Tak nas uczą przykładem,
jak iść mamy ich śladem
statecznie, statecznie, statecznie

Jezus jest zlatynizowaną formą teoforycznego: „Bóg zbawia”, „Bóg jest moim/naszym zbawieniem”. Kolęda wskazuje na dwie prawdy wiary, które są logiczną konsekwencją Wcielenia – Maryja jest Bogurodzicą i Dziewicą. Pasterze są tu wzorem dojrzałej duchowości katolickiej, która słowa i czyny zwraca ku Jezusowi, a Maryję traktuje jako najlepszą Wspomożycielkę wiernych. Staropolska “stateczność” odnosi się tu zarówno do wystarczalności takiej postawy oraz godności wynikającego z niej postępowania.

W żłobie leży

Wersja A:

1. W żłobie leży, któż pobieży	F C	D A
kolędować Małemu,	F B C F	D G A D
Jezusowi Chrystusowi,	F C	D A
dziś nam narodzonemu?	F B C F	D G A D
Pastuszkowie, przybywajcie,	F B	D G
Jemu wdzięcznie przygrywajcie,	g F	e D
jako Panu naszemu.	d B C F	h G A D

Wersja B:

2. My zaś sami z piosneczkami	F C	D A
za wami pośpieszymy.	F B C F	D G A D
A tak Tego Małeńkiego	F C	D A
niech wszyscy zobaczymy.	F B C F	D G A D
Jak ubogo narodzony,	F d g C	D h e A
placze w stajni położony,	A d g C	Fis h e A
więc Go dziś ucieszymy.	F B C F	D G A D

3. Naprzód tedy niechaj wszędy
zabrzmi świat w wesołości,
że posłany nam jest dany
Emmanuel w niskości.
Jego tedy przywitajmy,
z aniołami zaśpiewajmy:
„Chwała na wysokości”.

4. Witaj, Panie, cóż się stanie,
że rozkosze niebieskie
opuściłeś, a zstąpiłeś
na te niskości ziemskie?
„Miłość moja to sprawiła,
by człowieka wywyższyła
pod nieba empirejskie”.

Uwielbianie Pana Boga nie jest zadaniem dla innych – jest zadaniem dla nas! To jedna z tych kołęd, która wzywa nas do oddania chwały Jezusowi, który przychodzi jako Emmanuel – Bóg z nami. Jego zstąpienie na niskości, aż po śmierć i zmartwychwstanie sprawiają, że dane nam jest Jego wywyższenie aż po samo rozkoszne empireum.

Wesołą nowinę

1. Wesołą nowinę, bracia słuchajcie,
niebieską Dziecinę ze mną witajcie.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeni.
2. Bogu chwałę wznoszą na wysokości,
pokój ludziom głoszą duchy światłości.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeni.
3. Panna nam powiła Boskie Dzieciątko,
pokłonem uczciła to Niemowlątko.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeni.
4. Którego zrodziła, Bogiem uznała,
i Panną, jak była Panną została.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeni.
5. Królowie na wschodzie już to poznali
i w judzkim narodzie szukać jechali.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeni.
6. Gwiazda najśliczniejsza ich oświeciła,
do szopy w Betlejem zaprowadziła.
Jak miła ta nowina! Mów, gdzie jest ta Dziecina?
Byśmy tam pobieźeli i ujrzeni.
7. Znaleźli to Dziecię i Matkę Jego.
Tam idźcie, znajdziecie Syna Bożego!
Jak miła ta nowina! Już wiemy, gdzie Dziecina.
Wszyscy tam pobieźemy i ujrzymy.

Chrześcijaństwo przemianę, aby być sobą po jesusowemu, ukazuje jako drogę. Ewangelia jest wsparciem do wymagań drogi. Ta idea drogi została zaimplementowana przy opisywaniu wybranych słów i czynów Jezusa przez pawłowych uczniów – Marka oraz Łukasza. Te dwie postacie jednej ewangelii ukazują Jezusa będącego w drodze z Galilei do Jerozolimy. Natomiast w ewangeliiach dzieciństwa współautorstwa Mateusza i Łukasza uwypuklona jest droga św. Rodziny (spis powszechny, emigracja egipska), mezopotamskich mędrców oraz betlejemskich pasterzy.

Wśród nocnej ciszy

1. Wśród nocnej ciszy głos się rozchodzi: | **G D** | **G D** | **G C D** | **G** |
Wstańcie, pasterze, Bóg się wam rodzi! | **e D** | **G D** | **E a D** | **G H** |
Czym prędzej się wybierajcie, | **e C** | **a D** |
do Betlejem pospieszajcie, | **e C** | **a D** |
przywitać Pana. | **G D** | **G H** | **G D** | **G** |

2. Poszli, znaleźli Dzieciątko w żłobie
z wszystkimi znaki danymi sobie.
Jako Bogu cześć Mu dali,
a witając zawołali
z wielkiej radości:

3. Ach, witaj Zbawco z dawna żądany,
cztery tysiące lat wyglądany.
Na Ciebie króle, prorocy
czekali, a Tyś tej nocy
nam się objawił.

4. I my czekamy na Ciebie, Pana,
a skoro przyjdiesz na głos kapłana,
padniemy na twarz przed Tobą,
wierząc, żeś jest pod osłoną
chleba i wina.

Tradycyjna pieśń na wejście mszy pasterskiej, kiedy to sygnaturka dźwięczy wraz z początkiem czwartej zwrotki. Zręcznie łączy ona znak wypełnienia Przymierza (które staje się wobec Nowego – Starym), jakim jest Jezus we wspólnocie betlejemskich pasterzy. Współcześnie odwołujemy się do tych wydarzeń poprzez ukazywanie i spożywanie Ciała i Krwi Chrystusa pod postaciami eucharystycznymi. Jest to znak nowego i wiecznego Przymierza.

